

Womhaj Bóh!

Číslo 47.
24. nov.

Četnik 5.
1895.

Serbiske njedželske kopjenka.

Wudawaju so kóždu sobotu w Šmolerjez knihiczišczetni w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Na šmjertnu njedželu.

1 Thež. 4, 13. 14: Ja pak wam, lubi bratsja, nochzu samjelcjeć wot tych, kiž wuřnyli šu, so njebyšcže žarowali jako czi druhy, kotřiz žaneje nadžije nimaju. Bichetož hdyž my wěrimy, so Jesuř wumrjel a stanył je, dha budže tež Bóh tych, kiž wuřnyli šu, pšches Jesuřa s nim pšiwjesč.

Troscht w šmjerczi.

Šyma šo bliži, radošč lětneho čařa je nimo; šrudne a pušte leža pola a šahrody, se šuchim liščom w lěšu wětr hrajka — a dołho šnano njetraje a běła šnehowa plachta wotemřetu semju wodžewa. Š tym přėdowanjom štwórbny je pšches jene džėnřnišcne přėdowanje w zyrkwjach wo wumrjeczu a horjestaczu. Wšhitko cžěto je jako trawa a wšhitka cžłowjeczna krařnosč jako trawna kwětk. Trawa šwjadnje a kwětk wotpadnje. Šdyž wšchaf šo kaščč s domow našchich kuřodow a druhich suatnych won njeřny, šmy my hiščcže dobreje nadžije a šebi mačo na kónz myřlimy, ale hdyž šmjercž k nam pšchistupi, hdyž šo na našch dom a žiwjenje šymna ruka šmjercže položi, a hdyž našcha wutroba šo se šrudnoščzu a našchej woczi je šylšami napjelnja, potom my tu hórkošč sačujemy a to praščenje žada šebi wotmolwjenje: Kač troschtujemy šo pšchecžimo šmjerczi? Šso praji a ty móžesh tež wohladacž, šo w naježmowišchich nozach hwěřdy najjařnišcno šo šybola. Njednřbjeli my šo šbožowni sačucž, hdyž tež w naježėmnišchich hodžinach žiwjenja, pšchi kaščcžach a pšchi rowach,

nam hwěřdy trosčta a nadžije najjařnišcno šo šwěcža? Šchtóž je mudry, šo s cžachom roščladuje ša trosčtom pšchecžimo šmjerczi.

1. Š cžim trosčtuja šo cžłowjetojo, hdyž dyrbja wumrjecž? Wjele wšchaf dyrbi šo bohuzel wuřnacž, šo žaneho trosčta nima. Žapošchtol rěczi w našchim tekšče wo tajkich, kiž žaneje nadžije nimaju. To je najcžėmnišcne w nozy póhanřtwa, najřlubřcha lubošč jich žiwjenja a wumrjecža, šo woni žaneje nadžije nimaja a teho dla tež žaneho trosčta. Bjes Boha, bjes trosčta, bjes nadžije — tajke je póhanřtvo nownych a starých cžachow. Miřionarojo a pučowarjo powjedaja wo šrudnych podawkach něcziřchich póhanow pšchi wumrjeczu jich lubnych, a kač běchu stari Romřny bjes nadžije, šo došč pokazje w napřimach na jich rowowych pomnikach. Tam cžitalsch něhdže: „Wěcžnemu španju“, abo „Wcy šmy wšchitzny šachodne kofcže a popjet, hewaf uiczo“ atd. Še druhe žiwjenje? Š tym praščenjom šu najidobniřchi duchojo Šriřchow šo šanoschowali. A šu woni šami wostali, kotřiz šu šmjerczi bjes radny, bjes trosčta, bjes nadžije napschecžimo štejeli? Šnate je, šo je šcžežka žadny křuch řšchelcžijanřcne wěry, pšchecžimo kotremuž je njeměra tač wuřtupowala, kač tón wo nadžiji. Tež bjesbóžny, kotřiz je s wěru do Boha s dořom nadžiju na horjestacze a na pšchichodne žiwjenje řhubiř, tež žadoščimny, kotřiz kóždu myřl na wěcžnošč podkłócuje — woni wšchitzny řluřcēja do tych, kiž žaneje nadžije nimaja, dofelž žaneje měč uočzedža. Š wěry šo ničto nuřowacž njemóže, a šchtóž praji: ja nimam nje-

šmjertnu dušchu, ja šo t skoczeczu poniżuju a wšdam šo druheho žiwjenja, njech to čini, ale na šwoje samolwjenje.

2. Š čim trošchtuja šo čłowjekojo, hdyž dyrbja wumrjecz? Šich wjele žaneho trošhta nima, drusy maja nekajki trošcht, ale hdyž šebi jón bliže wobhladašch, je to hubjenn trošcht. „Ša móžu směrom wumrjecz“, praji něchtó na šwojim khoroložu, „pšchetož ja nješkym ničžo šleho čžiniš, ja šym štajnje šwoju pšchišluschnošč dopjelniš“, a drubi pšchistaji: „ja šym šo ša žonu a džeczi starak, čžoho dla njedyrbjaš směrom wumrjecz móž?“ Šchtóž tak myšli, tón šebi myšli, šo je t wobstaranjem šwojeho semškeho powołanja šo tež ša wěčžošč postaraš, njech še ščžehowazeho pšchirunanja něšchtó naruknje. Čłowjet ležesche na šmjertnym ložu a wulke praščenje jemu do wutrobny pšchińdže: Šdže pšchińdžesch, hdyž wotšal pozčehnjesch? Njeměrnny šo w šwojim ložu wokoło mjetasche. Ša dobo wuhlada 10 hróšbnych postawow wokoło loža štejo. A jena po druhej hłóš pšchecziwo njemu posběhny a jeho wobškoržowasche „Njesbožownny“, praji přenja, „telko pšchiboham šy ty na šwěcže šlužiš!“ Druba: „Šak hušto šy Bože mjeno njewužitnje wužiwáš!“ A tšecza: „Šak hušto šy ša tebje a ša drubich měr šwjateho dnja wotšwjeczowáš!“ Šchwórtka: „Šak hušto šy khróblny a nje- wotšluschny byš pšchecziwo tym, kotrychž mašch wotšlusčacž!“ A pjata: Šak hušto šy šwojeho bratra šraniš a šmilnoščje šapomniš!“ Šak powjedachu wšchitke džekacž na njeho. A mrežazy šadwělujo šawoła: „Čžecže wy žalóštni škoržbnizy wěčžnje jow tak šakhadžecž? Njemóžecže woteńcž, šo bych směrom wumrjet?“ Wone paš wotmolwichu: „Šenož t jennym wuměnjennom móžemy woteńcž, mjenužy, šo jedyny na našche měštno štupi, kotremuž ty žyle t čžěkom a t dušchu ša wšchu wěčžošč šluschesch. Čžesch ty to?“ Šhorny šebi myšlesche. Škóncžnje šawoła: „Šaj, radšcho jenemu hacž tym džekacž samolwjenje dawacž.“ Šedny bēšche dorēcžal a wone šo wšchitke šhubichu a na jich měštno pozšbēže šo šwětkla postawa, lubošna a miła, wobras šmilnoščje. A hubjenny na nju hladašche. Šemu šašo do myšlow pšchińdže, šchtož bēšche jemu pobožna macž powjedala wo tym, kotryž hrěšchnikow šbóžnych čžini. A hlaj, wón pšjna, šchto pšched nim štejesche. Wón ruzy wupšchestrē a pozšlednje možy napinajo šawoła: „Šaj, ja čžy tebi pšchišlushecž do wšcheje wěčžoščje. Ššmil šo nade mnu, wšmi mojeho ducha horje.“ Duž wudycha. Wón bēšche domoj šchol t měrom.

3. Š čim šo wěrjazy šchescžijan trošchtuje, hdyž dyrbi wumrjecz? Še šwojim šchizžowanym a horjestanjenym šbóžnikom. Šo je najlěpšchi trošcht, pšchetož w Šesušowym wumrjeczu namaka wón měr ša šwoju dušchu a w Šnjesowym horjestacžu wěčžuu nadžiju. Šchtož šadny njeho leži, je wodacže; šchtož pšched nim leži, je horjestacže a žiwjenje, pšchetož tón Šnjes praji: Ša šym živy a wy budžecže tež živi. Šeho dla žane šrudne šhěrlušche, kaž pola pšhanow, ale Bože šłowo a jutrowne špěwanje — to šlyšchisch pola šchescžijanskich rowow a wo našchej nadžiji šwědcža šchizže a pomniki na našchich pohrjebnišchecžach. Šny mamny móžnišche profecžiške šłowo a čži žarowazy derje čžinja, šo na njo kēžbuja, jako na šwězu kotraž šo w čžemnym kucže šwěczi, hacž by dženi šašwitaš a jutrna hwešda škhadžala w našchich wutrobach.

Šamjenš!

Šišt na pšchecžela, kiž je w wulkej tyšchnoščzi šwojeje wutrobny.

Šuby pšchecželo! Šwoja wutroba šda šo mi šražena byčž, jako čže ja pozšledni ras wohladaš a ty šo mi tak šrudny byčž šdasche, hórke myšle pšchecziwo tebi wuprajicž, šebi myšlach, šo budže to tebi male pozšluženje. Duž ša tebje někotre wot tych wulkich a krašnych šlubjenjow še šwjateho pišma hromadu šestajam, kiž t trošchtej a pozšlyljenju ša lud teho Šnjesa na jeho pucžowanju ša naš šu škhowane. — Šdyž ja na tvoje šłabe štejšchecžo myšlu, šo nadžijam, šo mohla tebi t čžadžami myšl španycž, ale ty dyrbišch w wutrobje wopšchimuncž, kažte wulke wězy je tón Šnjes ša tebje čžiniš, a nješmēšch šo do žaneho dwělowanja podacž.

Šiščecže pšched kótkim ty prajesche: „Štón Šnjes je wšchitko derje čžiniš!“ ale nětk šda šo tajka prawa hłuboka šrudnošč na tebje položicž. Ty šo prajesch, hacž šy tola hiščecže džecžo Bože, ty škoržišch, šo šo modlicž njemóžesch. Ale pomyšl šebi na přjedawšchu hnadu, kiž je šo čži došala, a budž dobreje myšle, kaž pšalmišta čžinjesch: „Šchetož ty šy mój pomoznik a pod škłodkom twojich šchidlow šhwalu ja“. Ššalm 63, 8. Špomniš na to, šo móža šo kaž tvoje pomyšljenja pšcheměnicž, tola wón žane pšcheměnenje njemaje, kiž je tebje w Škhrystušu wušwoliš, wón je tón šamy wěžera, dženkša a do wěčžoščje. — Wěrno je, šo drje wón naš na wotomknjenje wopušchecži a šwoje woblicžo potaji a nam našchu hrěščnošč a šhudobu prawje šacžucž da; ale t wěčžnej hnadu čže šo wón na tebi šmilicž, praji tón Šnjes, twój wumožnik. Šš. 54, 8. Šchetož jeho hušw traje wotomniš a wón ma špodobanje na žiwjenju, pšchetož t wječžora placž traje, ale na ranje škhadža wješele. Šš. 30, 6. — Ša šo dopomniš, šo mi ty ras powjedasche. Ty njechal šo je žanym čłowjekom mēnjecž a ty pšchistaji t tak prawje hłubokim wutrobny šacžucžom t temu: „Škhrystuš, moje žiwjenje, wšchal je ša mne wumrjet.“ Šak dha je nětk tajko hórka bolosčž tvojú nadžiju wotehnaš? Wón, kiž tebje tehdom tak lubowasche a tebi tu wješelosčž wšche šwojeje hnadny dari, lubuje tebje hiščecže nětk kaž tehdom; pšchetož šohož je wón ras lubowáš, teho lubuje wón hacž do šónza, a hacž tež čžylye nam mrocžele wuhladaš na škłodke pruhi trošhta šadžewacž, wón wostanje tón šamy Ššh, pola kotrehož žane pšcheměnenje šwětkosčže a čžemnoščje njeje.

Wón je šwěrnny Ššh. Šako tajkeho šu jeho jeho šwjecži pšjnali; a budž wěšty, wón je pšchecžo hiščecže kažkiž bēšche. Wón wodži tvojú bolosčž, wón šnaje tvojú tyšchnošč a tebi pšchawoła: „Wšchitku tvojú štarosčž čžišniš na teho Šnjesa, pšchetož wón šo ša tebje štara.“ Ša wēm, te pruhowanja, kiž šy ty našoniš a hiščecže pšchecžo mašch, šu čžezke a wšchelake, ale Ššh je šlubiš: Šrawy dyrbi wjele čžerpicž, ale tón Šnjes pomha jemu t teho wšcheho. Šš. 34, 20.

Ša wēm, ty potrebasch jara ščžerpliwosčže, ale tón, kiž wšchēdnje šwoju hnadu nad nami pozšlyni (Šš. 117, 2), ponowi tež wšchēdnje našchu ščžerpliwosčž. Ty čžujesch šo šuano špróžny a wobčžezenny? Šdyž to je, dha šy ty runje tajki, kotremuž Škhrystuš šwojej hnadny polnej ruzy napšchecziwo wupšchestrēwa a jemu pšchawoła; „Ššh šem še mni, ja čžy tebje wotšchewicž, a ty budžesch wotpozčiniš namalacž ša šwoju dušchu.“ Wón móže tebi wotpozčiniš dacž, wón je tebi jón hižo hušto daš, o, dowēr šo jeno jemu pšchecžo, wotewē jemu šwoju wutrobu, šepjeraj šo na jeho wšchehomóžnu rukú, wón budže čže džeržecž a nošecž, kaž wón Ššetra džeržesche, jako čžyšche šo w morju podmuricž; žane šphtowanje čže njetrjechi bjes Šnjesoweje wole, a žane jenicžke čže njebudže potrečicž, ša kotrež ty njedyrbjaš w njebješbach teho Šnjesa šhwalicž a čžesčžicž. Šak někotre je w najwjetšchich šphtowanjach šapšewal: „Šnjes, ty šy moja šylnosčž, a moja šhowanka w nušy. Šš. 16, 19. — A čžeho dla njedyrbjaš ty tež tak špšewacž? Woni ničžo njemčjachu, šchtož bychu temu Šnjesej hódnišche čžinicž móhli, hacž jo ty mašch. — Šapšchimú dobrú myšl, njepšchewoštaj šo žanej njewužitnej šrudnoščzi; na šnadne wězy njehladaš a wšchitke čžezke štarosčže čžišniš na Šoha, do kotrehož wěčžneju rukow tež tvojú štarosčž, haj šwoju dušchu, šwoje wšchitko položišch. Ššob móžesch prajicž: „Šacž mje wón runje bije, čžy šo jemu tola dowērčž.“ A čžeho dla njemohš ty tež tak prajicž? Ty šy temu Šnjesej runje tak podomny, kaž tamny wobhnadženny, derje pruhowany šlužobnik teho Šnjesa. Duž wšmi jeho šłowo t wutrobje a próžy šo pšches šhutnu modlitwu, šo jemu polnje dowērčž, šo by tebje tón Šnjes t temu hnaš, šo by ty škłodke šłowa jako šwoje šłowa wuprajicž mohš:

„Schtu rudzišch fo ty, moja duscha, a fy tak njeipofojna w mni? Czakaſaj na Boha; pſchetož ja budu fo jemu hiſchcže dżakowacz, fo wón mojejho woblecza pomoz a mój Bóh je. Pſ. 43, 5. — Abo hnadź budzeſch ty, po tym hdyž fy to czytał, prajicz: „Haj, to je wſchitko prawje dobre ſa wérneho ſcheczejijana, ale ſa teho fo ja nimam; ja njewidžu, ſo hym ja i nowa narodženy.“ Nób, chzemy prajicz, hdy by tak bylo, ſo ty njeiſy ženje tu luboſcz Schryſtuſowu w twojej duſchi ſaczul, a ženje twoju ſbóžnoſcz w wérje w nim namakał; ſchto to ſadzewa, ſo ty nětł t njemu pſchińdžeſch, ſo by tebje ſbóžneho czynił? Njepraji wón hiſchcže nětko: „Schtóž ke mni pſchińdže, teho ja wuſtorczicz njebudu?“ Njeklincza tebi tele ſłowa wjazy do wuſchow: „Nětł je tón prawy ſpodobny czaſ, nětł je tón džen teho ſboža?“ a: „Se hiſchcže rum tudy.“ Luk. 14, 22. — Nób, dha praj da nětł, jeli ſo hacž dotal hiſchcže pſchiſchol njeiſy, a budź wěſty, hdyž ty jako hrěſchniſ pſchińdžeſch, fiž jenicžy na ſbóžnikowu ſaſlužbu twari, ſo wón tebje pſchiwoſnje a i wěcznej luboſczu wopſchija. Ale ja fo nadžijam, ſo fo hiſchcže ſbėhnjeſch i teje cžemnoſcže, w kotrejž fy ſdychował: „Sa njemóžu nětko wjazy dwėlowacz, ſo tež je mje Bóh pſches ſwoju hnadu powołał.“ Ach, ſo bychy tola nětko to twoje ſaczucza byle — potom budze wón, fiž je w tebi tón dobry ſkutt ſapoczal, jón dofonječ a wón budze twój ſbóžnik, twój najlubſchi pſcheczel ſa pſchezo a wěcznje. — To pſcheje Tebi

Twój ſwėrny pſcheczel.

Bo pokutnym duju!

Wróczenje wotpadnjeneho.

Kaſ hluboko je padnyła
Mi moja wutroba,
Wſcha luboſcz we mni morjena
A wėra haſnyła;
Sa njeſaczuju khoſtanje,
Tež žane druhe boloſcže
We mojej nuſy.

Mje hroženje tu njebije
Na moju wutrobu,
A žana miłoſcz njeſchtrėje
Mi ſtoru lodojtu;
Tón hnadny hłoſ, fiž ſlyſchecž je,
A naſtróžaze wołanje
Mje njewubudži.

Hdyž w ſłowje Anjeſa pytam ja,
Kiž pomha jenicžy,
Dha njeſwėcži mi ſernicžka,
Mi džen je cžmowojty;
Nób pſchichoda je žaloſna,
So naſtróži fo wutroba,
Hdyž na to myſlu.

O bėda, do tej' nuſy mje
Tón ſly loſcht ſaczėri,
Hacž runje Bóh Anjeſ hadži mje
Do ſwojej' ſahrodki;
Wón na mje wjele wažil je,
„So bych tył“, połny miłoſcže,
„A plody pſchinjeſł!“

Kaſ wjele lėtow ſaſchło je,
So na mni dželacze;
Hdyž pſchińdže, plody pytaſche,
Bjeſ ploda nam'ka mje;
Kaž buche ſchtomy bjeſ liſcža,
Kiž žanych plodow nimaja,
Sa tudy ſtejach.

Tón huſti pucž tam do njebja
Tu žyle ſhubich ja;
Sswėt ſchepaſche mi do wucha:
„Bój, tu maſch wjeſela!“
Duž ſchėroki pucž wuſwolich,
Sso ſbóžnoh' pucža woſtajich,
Kiž t njebju wodži.

Tej' wėry ſchit, toh' ducha mób
Mje wjazy njeſdžerža,
Wſchón woſłabujemy bėžach prjecž,
Duž cžert mje wuhlada,
Wón požada ſej duzy mje
A pſchińdže ſa mnu khwatajzy,
Sa jemu cžėlach.

Duž njemdry ſchipy wuſčėli
Do mojej' wutroby;
Tu ležach nětł w mojej krowi
Bjeſ myſlow ranjeny;
Wón i mojej krowju, fiž wubėža,
Ssej moje mjeno ſapiſa
Do ſwojich knihow.

Njei' w Gileadže žalbicžka,
Kiž ſhoji wutrobu?
Njei' žadyn lėkał i Ziona
Sa moju boloſcz wſchu?
Njei' žadyn baſjam luboſcže
A žadyn troſcht pſche tyſchnoſcže
Sa moju duſchu?

Hłoſ ſlyſchi wucho luboſny,
Kiž ſda fo ſnaty mi:
„Bój ſaſo, ſyno ſhubjemy,
Bój ke mni do ruki,
Bój, ja chzu tebje ſahojicz
A twoju duſchu wuſtrowicz,
Mėj wėru ke mni!“

„O, Wótče, pokaž woblicžo!“
Duž cžekny tołſta mħla,
We ſłóncžnym ſwėtle widžach joh',
So ruku podawa;
Sa moju ruku podach jom',
Wótž ſapſchimny ju i wjeſelom,
Sso jemu poddach.

Taſ móbna Wótza luboſcz je,
Sso njem'žach pſchecžiwicz.
Schtó plačži ſa mje poſlecže?
Schtó wojmje hrėchi prjecž?
Wo hnadu jeho proſchach ja,
Wón i hnadu mje ſaſ' t ſebi wſa
A ke mni rjekny:

„To najlubſche, ſchtož darju cži,
Je mój ſyn jenicžki;
Hlaj wſchitko, ſchtož cže wurudži,
Ssym hižo wodał cži;
Budž nětko ſwėrny, wobſtajny
A Deſuſej wſchón podaty!“
Duž jemu prajach:

„Chzeſch Wótče? Twoje džėcžo fo
Cži žyle podawa;
Sdžerž i luboſczu mje ſwjaſanoh'
Na wěczne moje dla,
Dha ſbóžnoſcz wěcže doſtanu,
Twój na wěczne ja woſtanu
We Božim raju!“

G. S.

ſcheczejijana troſcht na ſwjedženju ſemrjetnyh.

Sjew. Jana 14, 13.

Schtož fo dženka wſchudžom, hdyž fo ſwjedžen ſemrjetnyh
ſwjecži, wot ſemje t njebju ſbėha, ſu woſebje hłoſy ſkóržby a
boloſcže, myſle žarowanja, fiž fo i wutrobow tyh, kotrymž bu
w ſańdženym lėcže a hižo prjedy luby pſches ſmjercž wſaty,
ſbėhaju. To fo ſkorži, ſo ſu wofhudnyli pſches rubježnu ruku
ſmjercže; woni žaruja, ſo je lubowana wutroba fo dželicz
dyrbjala. Haj ſamo wėrjazy ſcheczejijeno do tajkich ſkóržbow ſa-

hlopuja a ho s tym slaboscezi czela poddadza, kaz tez Luther pschi smiertnym lozu hwojeje Lenki czinjesche. Dacz tez my kheseszenjo zarujemy psche smjerez; ale my njezarujemy jako czi druj, kiz zaneje nadzije nimaju. A runje kaz netko wontach w najmstkim czažu bluke kurjawy wot horkach plonczku napishecziwo pschiindu, so by je se hwojej polnej hwetkoczu pschewinylo a rosproschilo, tak syneci pola dzeci Bozich do tych dzenba ho hibaznych blufich myhlow a saczuczow wot njebjeh hlob Bozi a praji jim, so jich lubi morwi hubjeni njejsu, so niczo hodbneho shubili njejsu, ale so maja lpsche wjehele: „Ebóžni su czi morwi, kotsiz w tym tym Snjesu wumru; pschetož woni wotpoczujaj wot hwojeho dzela.“ Woni su wupschelnjeni se wschitkich spróznivyh starosczow a wobczesnosczow, se wschedch bédženjow a czerpjenjow, s kotrymiž su ho tudy delkach bédžicz meli abo s kotrymiž bychu ho hichceze bédžicz dyrbjeli, hdy bychu dlje živi byli. Woni wotpoczujaj a jich wotpoczink njeje jenož wotpoczink teho rowa, na kotryž hebi hwetne dzeci myhla, hdyž hebi trošcht pschecziwo smjerezzi pytaja; ué, tón wotpoczink, kiz je ludu Božemu spóžčenju, je šabatny wotpoczink, kotryž je swjatsany se sbóžnym saczuczom hlubokeho mēra, wotpoczink, kiz je s dobom hwjedžen, posbchujenje k Bohu a žive skutkowanje namyšchich duchownych mozow.

My to wšchitzy derje wēmy, ale nušne je, so hebi pschezo sažo na to pomyšlimy a ho s tym trošchtujemy na dnju žarowanja a hylow. S dobom pak dyrbinmy we wšchej khtnoscezi wopomnicž, so tajki šabatny wotpoczink po smjerezzi ho jeno tym wudželi, kiz su w tym Snjesu wumrjeli a so, hdyž my czemy w tym Snjesu wumrjecz, dyrbinmy tež najpriedy w tym Snjesu živi bycz. A tak napomina naš Bože hlowo, kotrež wšchitkim wēraznym bohaty trošcht pschecziwo smjerezzi podawa, dzenba, so bychmy hwēru na to dželali, so bychmy w tym Snjesu namakani byli psches wēru a w jeho ducha mozy te skutki czinili, kiz s nami do wēcznosceze du a tam niz psches to, sčtož je naš skutt, ale psches to, sčtož tón Snjes w naš je dokonjal, psched jeho woczomaj huadu namakali. Dale pak žada to hlowo Bože, so bychmy ho sa dusche tych starali, kiz nam bliško steja, so bychmy ho hwēru prózowali psches hlowo a dobry pschiklad jich k temu Snjesej wodžicz a w tym Snjesu jich šđeržecz, tak so bychmy my junu niz „bjes nich“ ho wēczneho šabatneho wotpoczinka wješelili. Tón Snjes pak pomhaj, so tón hwjedžen tym semrjetnyh wjele žiwjenja, wērne žiwjenje w našchim ludu wubudži!

Ach, Snježe, wucz naš wopomnicž,
So mamy junu wotšal hieč;
Tu žady wostacz njebudže,
Prjecž poczehnje,
Njech rjany, mudry, hylny je.

E. S.

S hlubokeje nušy.

Mašyma bēche. Mašymny wētr bēche brune a žolte lišče se šadownych sčtomow tšchažl; winoweho pjenka halosy bēche wichor w pošlednej nozy se hwihlow dele storhal; hory a dol, w kotrymž našcha wjeska ležesche, bēchu s toštej hymnej mhlu wodžete. Hichceze ženje njebēsche mi w mojej malej khezzy tak styšno wokoło wutrobny bylo. Sa wšach teho dla klobuk a nawoblekar (mantl) a dzēch k pscheczelnaj hwójbje, w kotrež bu mlody wopuschčenju wučer stajnje pscheczelnije witanj. Žako do pscheczelnijeje czopleje stwy saptupich, nadenžech hižo wšchelafich suatych. Snjeni tuteho doma wjedžesche bórny rēčž na nušu malych ludži wjesčž, kotraž pschi sahe ho sapoczazej hymje jara wulka ho sčimicž hrožesche. Dha bē psched mojimaj woczomaj tak netry wobras czlowškeho hubjenšwa wotkryty. Wobebje živy bu dōnt jeneje hwójbny, s mjenom Tagner, rospominany, pschi czimž mēnjenja jara róšno dzēchu.

„Sa žona je žalošnje horda“, dzesche gmejnski pschedsteječer, „wona ho njeje ženje s ludžimi, pola kotrychž na podrožstwoje bydlesche, snjesčž mohla; wona tež netko sažo njeje mohla mēr dđeržecz a dyrbi jutsje hwoje wobudjenje wopuschčicz. Sa njewēm, hdyž s jejnym mužom a s jeje dzēcžimi, khiba do gmejnskeje khezze.“

„To mi wutrobnje žel čžini tych dzēcžiči dla“, kantor wotmolwi. „Sa njecham tu žonu hūdžicz, ale hwoje dzēcžiči wona derje wotczehnje. Te su pošluschue, pilne a čžiste. Sa ho boju, hidženje tych ludži pschiudže s teho, so je tuta žona hwoje dzēcžiči tak wjele kaz možno wot towaršwa, w kotrehož šrijedžijnje dyrbjachu živi

bycz, šdalene šđeržala a ja hebi myhlu, so je derje na tym čžinila.“

„Ale“ prašchach ho ja, „czeho dla jedyn niczo wo mužu, kiz je tola hlowa teje hwójbny, nješlychi. Čžeho dla je jenož stajnje wo žonje rēčž?“

„To je jedyn drugi kruč čžlowškeho hubjenšwa“, snapschecziwi wyschichi hajnil, „Tagner bēsche jedyn s mojich najšpschich dzēlaczerjow a tak dolho hacž možach jeho k najczesščemu dzēlu trjebacz, jeho hwójbna žaneje nuš nječerpjesche. Ale psched netotrymi letami je jeho čžezki sčtom do khibjeta dyril. Wot teho czaža hem je khorowaty, a je hušto w čžezkich myhlah, pak dofelž su jeho mošny čžerpke, pak dofelž hebi k wutrobje wosmje, so wjazy tak wjele šablužicz njemōže. Sa čžinju sa njecho sčtož možu, bjes teho, so bych pschecziwo jeho šobudžēlaczerjam njesprawny byl. Ale to wšcho sčžerpliwje snjesny a bohuzel s nim rucze s hory dele dže.“

Wi wutroba krawjesche, jako to šlychach. Sa mējach to saczucze, so tudy šprawna hwójbna škaženju napishecziwo dže, pak dofelž mējesche macž žunc hwēdomje a pschegara žunc czucze čžesce, pak, dofelž bēsche wokolnosčž, w kotrež dyrbjesche živa bycz, pschegara hrošna sa nju a dofelž bēchu domapytanja, kotrež ju poštrjehichu, šworo pscheczežke.

Tak dzēchmy róšno, kōždy hebi hwoje myhle čžinjo teho šlyšchaneho dla. Žako psched mojimni khezžnymi durjemi štejach, šlyšchach sčumjenje hymnych žolmow bliškeho jēšora a šynki klinečachu do mojeho wucha kaz hlob dzēčža a sčeptanje. Sa pošluchach s mojimaj wuschomaj. Wšcho bēsche smērom.

(Šlychodnje dale.)

Na smiertnu njedželu!

Sčto wē, kak bórny!

Hlobž: Sčtož Bohu wjeršchnemu.

Sčto wē, kak bórny du ja k španju?

Duž mje do rowa položa,

Wjaz' nimam čžinicž s tutej semju,

Hdyž hreči a kōščž pschibjera;

Sa spróžny woczī šandželu

A psches smjerez k wēcznom' mērej du.

Sčto wē, kak bórny budže k kōnzrej

Wšcha nuša, tšchnosčž žiwjenja,

Sa pschēstrej hwojej ruzy k hōnzrej,

Kiz mi šaž' junu šelhadža,

Kiz tež te rowy rošhwētki

A smiertnu nōž wšchu sacžeri.

Sčto wē, kak bórny smēm ho dzēlicž

S tuteho doła hylow jow;

Bo čžerpjenju b'dže Bōh ho smilicž,

Mje wjesčž do raja šbōžneho;

Kak budže mi, hdyž widžu ja

Tam mojož' Snjesa Šejuša.

Sčto wē, kak bórny? Daj ho radžicz,

Wbōj Šesu, na dnju pošlednim,

So budžesč moju duschu šadžicz

A tym šbōžnym ducham žionskim,

Hdyž wona w twojej blisčecžiči

Šso wot wšchēch horjow wustrowi.

E. S.

„Pomhaj Bōh“ je wot netka niz jenož pola snjesow duchownych, ale tež we wšchēch pschecdawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz. Na sčtwórcž lēta płacžiči wón 40 np., jenotliwe čžizla ho po 4 np. pschedawaju.